

Volání 20. Pravda bez duchovní zodpovědnosti

**Tento spis má být přístupný všem vyznavačům Poselství Grálu,
neboť jejich odpovědnost je větší, než si myslí.**

* * * * *

Zvěstováním z roku 2015 byla odhalena minulost a přítomnost a stejně tak ukázána i možná cesta do budoucnosti. Mnozí, jejichž dušemi to mělo otřást, to však nedbale odložili stranou.

Nyní znovu zaznívá volání k Efezu a je formováno až hluboko do temna této Země.

**Jste připraveni vyslat své cítění jako kopí, abyste jím ještě ovlivnili světové dění, nebo Vás
vlažnost opředla naslédle působícím pokojem rozumové chytrosti, který je Vám pod ochranou
hrubé hmotnosti předkládán jako zásluhový projev pokrytecké lidskosti?**

* * * * *

Pravda bez duchovní zodpovědnosti

Každému, komu bylo dovoleno ponořit se do proudu čisté Pravdy, by stačil jediný akt chtění citu a už dnes by dokázal roztrhat celé sítě temných propletení jako obtížné pavučiny.

Ale proč se tak neděje...?

Pozemské orientace příliš zastiňují cítění těch, kteří k tomu měli být povoláni, takže každé myšlení a jednání je nakonec vedeno rozumovou chytrostí, a nikoli citového chtění.

Cit je u mnohých sice velmi živý, ale příliš mnoho lidí vyžívá tento silný popud ve svévoli. Ve všem svém snažení vidí v první řadě pouze hmotné souvislosti nebo účinky. Tím přizpůsobili své vnímání Světla a temna tomu, co je rozpoznatelné čistě pozemsky.

Dnes si člověk beztak osobuje právo rozhodovat o tom, co je Světlo a co temno. Jakmile se mu něco v jeho smyslu jeví jako humánní nebo prospěšné věci, věří, že je to dobré, a tím také Světlem chtěné. Pohleďte na lidstvo, jaké je dnes; i to zdánlivě dobré je ovlivněno temnem. ---

Vy, kteří jste vyznavači Poselství Grálu, znáte Zákony Stvoření a věříte, že nenesete vinu na současném vývoji na Zemi. Ve skutečnosti jste to však právě Vy, kdo přispěl k tomu, že se vše muselo vyvinout tak, jaké to dnes je. Svě myšlenky jste příliš často zaměřovali směrem, který přináší čistě pozemský užitek.

Rozhodující pro Vaše myšlení, cítění a jednání nebyly jemnohmotné účinky, nemluvě už vůbec o duchovních proudech, které jste nerozpoznali. Ne, dokonce jste se před nimi uzavřeli, protože jsou Vašemu pocitu cizí a nezapadaly do Vašich strnulých lidských zvyklostí. Tím jste zabránili mnohemu světlému dění na Zemi.

Silou, kterou jste směli prostřednictvím Pravdy obdržet, jste tak pomáhali utvářet svět takový, jaký je dnes.

To je smutný výsledek osmi desetiletí Poselství Grálu na Zemi. ---

»Udržujte krb svých myšlenek čistým«, to byla první povinnost, kterou jste měli splnit. Plnili jste ji však špatně. Požadovanou duchovní práci jste při tom nevykonali, zato jste v příjemných hodinách určených k povznesení stále z Pravdy brali. Jak často jste si svým pocitem vybírali ta nejkrásnější místa, abyste se ponořili do bezpečí, klidu a míru. Tak jste nemohli rozpoznat, kde Vás to, co je Světlu cizí, dostalo pod svůj vliv, neboť Vás pocitem bezpečí zdržovalo od duchovní živosti.

Požadavkem na Vás nebylo pouze uchovávat své myšlenky bez temného vlivu, nýbrž nechat ožít své citění a jím formovat myšlenky, vysílat je jako průplavy, jimiž by pak světlé záření mohlo zpětně působit na pozemské dění; to měla být Vaše práce a naplňovat Váš život.

Silou Pravdy, kterou stále znovu přijímáte, jste měli naplňovat své myšlenky, které pak bytostní zformují v to, co má na Zemi dojít k účinku. To, co ještě smí být Vámi osobně vykonáno v pozemském, pak nemůžete přehlédnout, jakmile jsou k tomu přípravy v jemnohmotnosti dokončeny. Musíte pouze být a zůstat bdělí ve svém citění. Není to pak vždy to, co Vy sami považujete za nezbytné. Většinou jsou to ve Vašich očích jen bezvýznamné věci, které však mají ve svém působení obrovský účinek. Vy jste však tuto část obešli a namísto toho jste se snažili vše zvládnout sami vlastním rozumovým a pocitovým chtěním. Když bylo nutné jednat, nikdy jste nevěnovali pozornost tomu, co již bylo bytostnými připraveno a Vám ukázáno, nýbrž jste spoléhali na rozum, který má pouze vykonávat, nikdy však nesmí nést rozhodnutí, protože mu chybí přehled o celku. Vidí jen to, co může sám ovlivnit, a z toho odvozuje nutnost svého jednání.

Kdo z Vás je dnes ještě ve spojení se světlými bytostmi a pracuje s nimi ruku v ruce? Je to smutný obraz, neboť ty vždy stály stranou. Namísto toho jste rozhodování přenechali mistrům chladné pozemské logiky. Kdo dnes vede Vaše sdružení, komu důvěřujete? Přece těm, kteří podle Vás nejlépe porozuměli spleti souvislostí. Rozumět však neznamená přijmout a už vůbec ne vědění. Uchopení rozumem slouží pouze jako první krok, aby bylo možno rozpoznat logiku Zákonů, není však k užítku tehdy, když je třeba samostatně se ponořit do vědění a přijímat to, k čemu Poselství připravuje cestu.

Co se však stalo? Ti, kteří jsou ve Vašem smyslu vzdělaní, začali přebírat vedení také v duchovních věcech. Ve svých intelektuálních vzletech si nevšimli, že jejich spojení sahala pouze do střední hrubohmotnosti, protože ta skutečně s rozumem dobře spolupracuje. Tyto úrovně jsou zčásti obývány přísnými, zbožnými dušemi a dušemi chtějícími být dobré (tedy projevem ega – poukazování na sebe, je v tom opak nezištnosti a nesobeckosti ducha – pozn.překl.), které chtějí stále ovlivňovat, jsou však ve své víře zbloudilé, protože jejich pohled zůstal zaměřen pouze na důležitost hmotných účinků. Tato úroveň je jako Země soumraku, je však posunuta ještě blíže k hrubohmotnosti. Dnes jsou téměř všechna rozhodnutí na Zemi ovlivňována tam převládajícími pocity, které jsou mozku předávány jako vnuknutí a ideje. Mnozí však věří, že to byl jejich cit, protože se jich to zvláštním způsobem dotklo. Vždy však zůstal rozhodující rozum, který přece také působí ze střední hrubohmotnosti. Má-li cit ožít, není třeba potlačovat práci mozku, nýbrž vliv rozumu, který úzce působí společně s pocitem ze střední hrubohmotnosti.

I když se dnes někteří mohou domnívat, že lze pomocí rozumu opět napravit chybný vývoj rozumu, je to jako chtít napravit díru tím, že uděláme ještě větší. Škoda se tím může jen zvětšit.

Uvést zadní mozek opět do správného stavu, aby byl umožněn přístup citu, má být Vaší nejdůležitější, ale také nejtěžší prací zde na Zemi, přičemž bytostní stavitelé, kteří přece také spolupůsobí při utváření Vašich těl, Vám k tomu stále ukazují cestu. ---

Všechna sdružení na Zemi, která se dnes zabývají Poselstvím, trpí přílišným zaměřením na rozum, i když chtějí od základu usilovat ke Světlu. Všude tam, kde je hodnota práce určována podle pozemsky rozpoznatelného úspěchu, získává rozum snadný přístup. Práce, která trvá celý život a zasáhne pouze jedinou hodnotnou duši, je mnohonásobně cennější než nejlepší strategické zpracování, které zasáhne tisíce lidí, avšak pro nikoho z nich nemělo trvalou duchovní hodnotu – zde bude škoda větší než užitek.

Jednotlivec má Pravdu přijmout a vysílat ji; to pak opět dosáhne jednotlivce, je-li k tomu zralý, dříve ne. Je-li toto přenecháno organizované instituci, zasahuje temno automaticky do plánů, už jen proto, že se důraz klade na co největší úspěch prostřednictvím dosažitelnosti lidí, což je z pohledu Světla zcela nesprávná cesta. Světlo staví na přitažlivosti stejnorodého, nikoli na organizovaných distribučních cestách. Proto smějí být světlá díla vždy pouze dostupná, ale nikdy nesmějí být aktivně šířena.

To je jeden z důvodů, proč tolik bdělých duchů, kterých jsou na Zemi ještě statisíce, jen zřídka nalezne cestu k Poselství, kterou jim nabízí člověk; naproti tomu jsou na tuto cestu upozorněni mnozí náboženští fanatici, kolísaví blouznivci nebo ti, kteří Pravdě pouze škodí.

Kde je spojení s vyššími úrovněmi a vysokým bytostným, kde spolupráce s malými a velkými bytostnými? Už neexistuje. Naproti tomu stále více vzrůstá vliv z nížin, kde se hemží vše sektářské a zbloudilé a je silně obráceno k pozemskému. --

Slyšte, co je vám nyní zvěstováno.

Slovo Poselství nesmí být považováno pouze za objasňující Pravdu, nýbrž také za zdroj síly. Je jako zářivá energie, která zpočátku působí neutrálně a kterou může každý, kdo ji přijme, nevědomky použít jak pro Světlo, tak i pro temno. Děje se tak zcela samočinně, podle toho, jak se jednotlivec této síle otevře. Zpřístupnit takový zdroj síly každému bezpodmínečně musí vést k nedozírným a zhoubným účinkům. Uvědomujete si, jakou odpovědnost nesete? Nikoho by přece nenapadlo nabízet jadernou energii na tržišti. Každý by nejprve zkoumal, zda je příjemce hoden s ní zacházet.

Na tomto pozadí bude snad každému jasné, proč Abdruschin po velkém odpadnutí mnohých tehdy již inkarnovaných povoláných, a z toho vyplývajících nemožností vybudovat na Zemi říši míru vytvořil vydání Poslední ruky pro lidstvo, které zůstalo. Nejčistší Slovo Imanuele již nesmělo být přístupné. Toto mělo poté, co Syn Člověka Zemi opět opustil, prozatím zůstat skryto, aby mohlo být případně uchováno pro pozdější dobu, která měla být teprve určena.

Slova Imanuele – původně určená pro říši tisíce let – smějí být proto zjevena pouze těm lidem, kteří jsou zralí a připraveni nést duchovní odpovědnost. Ti však byli a jsou převážně mezi těmi, kteří kdysi slíbili sloužit Světlu, pokud se neprovinili zradou. Mnozí se za Abdruschinovy doby již neinkarovali, protože jejich čas měl přijít teprve později (Abdruschin měl být na Zemi až do roku 1975 – pozn.překl.). Také bylo již záhy rozpoznáno, že mise týkající se tisícileté říše, selhala. Byla nastoupena nová cesta a připravena nová doba. Už nešlo o brzké pozvednutí Země, jak bylo původně zamýšleno, nýbrž o to zabránit dalšímu klesání, zastavit pád, což se nyní teprve muselo stát předpokladem pro pozvednutí, pokud lidstvo přece jen nemělo být ztraceno. Mnozí odpadlí duchové, kteří se rovněž provinili zradou, museli být nejprve nahrazeni novými, kteří pak museli v

záření směrem k Patmosu složit slib, že věrně vstoupí do tohoto úkolu. To vše bylo rozpoznáno již v roce 1939 a od roku 1940 připravováno. Proto byla také odvolána povolání, aby bylo vše nově připraveno pro nadcházející dobu.. Abdruschin měl pod ochranou ústraní ještě za úkol vytvořit Poselství poslední ruky.

Toto Poselství mělo mezitím na Zemi jako setba skrytě působit pro lidstvo, které zůstalo v temnu a stále ještě hledalo. Svým druhem a formou umožňuje přístup k neutrální síle jen omezeně, protože mu byla přidána ochrana, takže nesprávné ruce sice mohou škodit, avšak ne tak zhoubným způsobem, jak se to může stát s čistým Slovem Imanuele. To bez omezení uvolňuje sílu, která je v něm skryta, jakmile ji čtenář přijal. Může posilovat dobré stejně jako špatné a ovlivňuje světové dění, neboť právě k tomu mu byla kdysi dána jeho pozemská forma. Slova nejsou pouze slova, nýbrž ukrývají spouštěcí síly. A jestliže pocházejí od Imanuele, jak mocné musí tyto síly být. Jedná se přitom o určité přednášky, poukazy a úseky, které v každém lidském duchu působí spouštěcím způsobem, ať už vědomě, nebo nevědomě. Pouze tam, kde se to děje vědomě, existuje také duchovní odpovědnost, případně tam, kde duchovní odpovědnost existuje, bude se to dít vědomě. Poselství poslední ruky je toho schopno pouze v dávkované míře. Člověk tím nejprve dostává příležitost s ním zacházet, přesto však postačuje k tomu, aby jako setba skrytě působilo.

Je tedy zřejmé, že vývoj lidstva se projevuje, ba musí projevovat také v působení těch, kteří přicházejí do styku se Slovem.

Otázkou tedy je, zda čtenáři používají Slova pouze jako blahodárný nápoj pro duši, aby se jím osobně občerstvovali, zcela bez duchovní odpovědnosti, nebo zda je vědomě svým cítěním vysílají do světa. Ať tak či onak, obojí ovlivňuje svět, jen jedni vědomě a odpovědně řídí, zatímco druzí jsou jako nevědomé děti, které si hrají s ohněm a zažehují světový požár, aniž by si byly vědomy svého spolupůsobení.

Živé cítění

Tak jako žena pozdějšího Stvoření podle svého uzpůsobení nese vyšší odpovědnost za to, aby sílu citu a myšlenek převáděla ještě jemněji, tak máte i Vy stejnou odpovědnost vůči Slovu, a proto musí být i k Vám dnes zvoláno: »Nejste obětími okolností, nýbrž Vy jste si je vynutili.«

Jak je jen možné, že se dnes člověk s Pravdou v ruce nenaučí jasně rozlišovat svůj cit od pocitu? Takový člověk je jako onen bohatý mladík, který se Ježíše zeptal: »Co mám činit, abych vešel do Ráje?« Ježíš mu poradil, aby se vzdal všeho svého majetku a následoval ho, protože poznal, že problém mladíka nespočíval jen ve společenském postavení a pohodlí, nýbrž v zaměření jeho duchovního vzestupu na to, co je pozemsky rozpoznatelné.

Tam, kde navzdory velké milosti přijetí Pravdy, cit stále nevyšlehuje vzhůru jako planoucí plamen, nýbrž zůstává spjat s hmotou, ať už kvůli svévoli, existenčním obavám nebo jakýmkoli pozemským okolnostem, tam stále ještě nepanuje hluboká důvěra v přijatou Pravdu a v neodvratnou spravedlnost. Pohled rovněž nesměruje k cíli duchovního domova, nýbrž k pozemským okolnostem. Tím se vytváří určitý pocit, i když u mnohých nevědomě. Lze jej velmi jednoduše popsat a vyjadřuje celé drama:

»K čemu je mi zítra místo v nebi, když dnes na Zemi nemám co jíst.«

Tato myšlenka, která se u tolika lidí skrývá hluboko v pocitu, je nedůvěrou duše vůči »BOHU« a Jeho Slovu.

Člověk si dnes musí položit otázku: Proč nebylo lidstvo navzdory svému soustavnému selhávání ponecháno napospas zkáze?

Má to jen jediný důvod:

Spásná touha,
která v tolika lidech stále ještě velmi silně hoří
a jako obloha zářících hvězd
z temnoty prosebně září vstříc Světlu.

Kdyby toto cítění v tolika lidech již nebylo přítomné, lidstvo by už dávno zmizelo v hlubinách temnoty.

Očista nebo zánik

Nyní, při vyvrcholení očisty, však temno vynáší své poslední, ale také nejnebezpečnější trumfy. Chce tuto spásnou touhu využít ve svůj prospěch tím, že ji zcela promění ve strnulý popud chtít být dobrým v pozemském smyslu. Za tímto účelem ovlivňuje v člověku tři pohnutky, které jsou nezbytné pro duchovní vědomí, s cílem upevnit rozumové vědomí zaměřené na pocity.

Jedná se o:

1. Pohlavní sílu:

– z ní se zformovala sexuální svoboda.

2. Setkávání a porozumění mezi národy:

– je překrucováno v otevřené mísení, a tím v rozředování ras.

3. Lásku k vlasti:

– je politicky považována za rasismus, což vede ke společenskému odmítání jakéhokoli zdravého národního vědomí.

Tím má být vytvořen jednotný člověk. Dostatečně inteligentní na to, aby pracoval svým rozumem, ale duchovně příliš hloupý na to, aby zkoumal, odkud dle svého původu pochází. Také rozdíl mezi pohlavími je stále více zastírán principem rovnosti. Pevné, povznášející a k boji připravené mužství nebo dávající, pečující a život střežící ženství mají být zředěny do stejné jednotné kaše jako všechny ušlechtilé rasy se svými rozdílnými charakteristikami. Je to zlo, jehož rozsah si dnešní společnost neuvědomuje ani v nejmenším. Ne, dokonce toto zlo označuje za pokrok zralého, dospělého lidstva. Samozřejmě je i vzájemné doplňování různých ras prospěšné jako osvěžení, avšak ne v takové míře, jak se to děje dnes.

Mnozí již sice tuší, jaké zhoubné účinky musí přinést tyto moderní názory, které jsou politicky stále více prosazovány, avšak i oni si právě pokud jde o sexuální svobodu příliš rádi sami pohrávají s ohněm vášně spalujícím veškerý cit. Ohněm, který byl v každém člověku zažehnut jako výdobytek svobody. Ohněm, který má mnoho podob a skrývá se v nejneškodnějších hříčkách, stejně jako ve světě zábavy, v módě, sportu a dokonce i v umění. Nevyhnutelné tělesné účinky pak musí být buď násilně potlačovány, nebo ponechány volnému vyžití. V obou případech to vždy vede k omezení svobodné, nespoutané schopnosti cítění. Tento bouřlivý svět pocitů je stále více ve všech svých podobách prohlašován za moderní a společenskou kulturní hodnotu a je považován za nezbytné vyrovnání každodenního plnění povinností, jako je práce apod. Málokdo se však zamýšlí nad tím, co se při tom ve skutečnosti děje.

Lidé, kteří jsou pyšní na svou takzvanou osvícenost a svobodu, netuší nic o skutečném působení. Tato lehkovážnost vytváří nejhorší mutace lidských pocitů. V tomto ohledu je obraz budoucnosti lidstva zdrcující. Téměř žádná lidská duše, která se do toho zaplete, nebude mít sílu projít touto Sodomou a Gomorou a zůstat duchovně živá.

Hrozné znechucení nad sebou samými bude pro mnohé posledním údělem spásného probuzení, pokud jejich cit nebyl již zcela zazděn. V takovém případě hrozí úplné vyhasnutí posledního zbytku duchovního vědomí, zatímco pocit bude stále více pohánět smysly k jejich vrcholnému výkonu, což pak bude považováno za elixír života. Skutečnost, že to pak bude právě rozum, který bude muset krotit nekontrolované vyžívání pocitu, jeho moc jen dále upevní. Ovládání pak již nespočívá v cítění, nýbrž podléhá kontrole rozumu.

Namísto produchovnělého, nezávislého ušlechtilého člověka, který se zachvívá v Pravdě, nikdy nemůže jednat nesprávně a vždy se umí ovládat, je vychováván jednotný rozumový člověk, který se sice může ve svých pocitech vyžívat, ale učí se je ovládat rozumem. Tuto jednotnou směs ras a pohlaví se stejnými povinnostmi a právy lze velmi snadno ovlivňovat, a tím nepozorovaně manipulovat a nakonec duchovně zotročit. Rozdíly jsou proto dnes výchovou odstraňovány, neboť rozdíly nutně podmiňují také rozdílná práva a povinnosti, a tím podporují samostatného ducha usilujícího ke Světlu, a něco takového moderní společnost ovlivněná temnem nemůže potřebovat.

Muž a žena v moderní společnosti

Nejprve zde má být ukázáno, co znamená nechat v partnerském vztahu procesu nejvyšší tělesné vibrace bezuzdně volný průběh, ba dokonce jej považovat za elixír, neboť to rozhodně není neškodné. Účinek je srovnatelný s působením hypnózy. Při lehkomyšlném odevzdání se je dotyčná duše bez ochrany vržena do střední hrubohmotnosti, a tím do nebezpečné oblasti. V tomto okamžiku je vystavena všem nízkým proudům a útokům. Ochranu jí může poskytnout pouze pravá láska duší, protože pak se může vznést do vyšších úrovní. Pouze skutečné duševní spojení poskytuje ochranu před zlými útoky, které, i když se zpočátku v pozemském neprojevují, přesto silně působí na jádro duše, s nímž pak mohou útočníci manipulovat. Člověk tak může být pomalu ovládán temnými úrovněmi, aniž by si toho byl vědom, protože stále věří, že to vše patří k jeho vlastní osobnosti. Může to dojít tak daleko, že je duch dočasně zcela vytlačen a tělo i rozum pak stojí pod cizí nadvládou. Některé činy jsou pak často vykonávány v naprostém rozporu se skutečným založením tohoto člověka. Ani zde však člověk nepozná ani mozkem, ani tělem, že je ovládán cizí mocí, neboť ty zůstávají stále stejné, jen duch je pak na okamžiky jiný. V každém případě skrývá proces nespoutané vášně až k nejvyšší sexuální vibraci bez pravého duševního spojení největší nebezpečí.

Muži přitom hrozí menší nebezpečí než ženě, protože u něj tento proces často zůstává čistě tělesný a slouží rozmnožování, zatímco u ženy, dosáhne-li nejvyšší vibrace, jde vždy o duševní proces. Je třeba poznamenat, že ani manželství nebo takzvaný pevný svazek nemůže být volným oprávněním k sexualitě bez duchovní odpovědnosti.

Ne nadarmo temno dbalo na to, aby byla sexualita, která se mezitím konzumuje jako jídlo a pití, oddělena od skutečné lásky duší. Pocit tělesné přitažlivosti je dnes mnohem častějším důvodem, proč se páry nacházejí, než duševní spojení. V těchto věcech už dnes lidé nejsou tak nevinní jako zvířata nebo jako kdysi mládež ve starověku, neboť právě v tom měli skutečně dospět.

Velmi nápadné dnes je, že vysoké hodnoty lze nalézt spíše ještě u mládeže. Čím více jsou však formováni každodenním profesním, obchodním nebo rozumovo- všedním životem, tím více tyto hodnoty slábnou, což je zvláště patrné u moderní ženy.

Jak by tomu také mohlo být jinak, než že je to opět žena, která to všechno nad veškerou míru pohání kupředu, a to nejen jako znamení své rovnoprávnosti, nýbrž jako výraz sebevědomé moderní ženy. Před několika lety se ještě dalo předpokládat, že si toho žena není vědoma a alespoň do jisté míry ještě stojí na svém místě, avšak dnes si je toho většina žen velmi dobře vědoma, i když jen podvědomě, ale přesto vědoma. Cíleně chtějí strhnout moc nad hmotností na sebe, protože svou pravou moc promarnily. Tím stahují celé lidstvo do zániku, i když věří, že tuto moc dokážou uplatňovat lépe než muž.

Právě ženy, které ve svém pozemském životě podkopaly vysoké ženství, stále více usilují o takzvaný milostný a sexuální život, který by však měl být spíše označován za extáze a pocitovým životem. Má-li však ještě zábrany vůči lehkomyšlnému tělesnému odevzdání, protože ji její dosud zbývající ženskost brzdí, hledá náhradu v touze líbit se a panovačnosti nebo v nutkání ke konzumu módního či extravagantního, až se stále hlouběji poddává nutkání nespoutané vášně nebo se z ní stále více stává mužatka, vyvolané její emancipací a z ní vyplývající zesílenou činností rozumu.

Muž není schopen napáchat tak velkou škodu, ledaže by při tom buď zcela zhrubl, nebo se vnitřně stal slabochem. Proto dnes nacházíme buď zhrublého muže, který si žen všímá především kvůli tělesné rozkoši, a proto tento postoj žen vítá, nebo slabošského muže, který se sám stává objektem žádostivosti nižšího ženství, případně kombinaci obojího. Pravá mužnost, která ještě ctí ušlechtilé ženství, je naproti tomu moderní ženou vnímána jako nevhodná, případně je dokonce odmítána jako diskriminující ženy, neboť dnešní cíl ženy spočívá v profesním a sexuálním vědomí, nikoli v starostlivém vysokém ženském působení.

Posledního zbytku bytostné péče se však nemůže vzdát, pokud v sobě skutečně nese ženské jádro, ať už jde o vlastní rodinu, blízké lidi nebo zvířata, která s ní žijí; je to její přirozenost, kterou nemůže potlačit a musí ji vždy nějakým způsobem naplňovat, i kdyby jinak byla sebevíc tvrdá, chladná nebo egoistická.

Právě zde temno znovu zasáhlo. Ukázalo ženě v její potřebě oschraňovat život cestu k nejbližšímu nižšímu druhu ženského bytí, k němuž náleží ušlechtilé samice zvířat. Tato cesta se ženě jevila pohodlná, zejména proto, že se při tom mohla zaměřit spíše na své tělo než na svého ducha. Tím se zřekla spojení s vysokým duchovně - bytostným. Vlohu k mateřství si tím sice ještě zachovala, nikoli však spojení s duchovně bytostným. Stává se tak prostřednicí v úrovních, které mají být domovem bytostného druhu zvířete, jenž si uvědomil své bytí, avšak člověku se musí stát zkázou, neboť on je »duchem« a i když tyto úrovně někdy navštíví, nesmí při tom nikdy opustit své spojení vzhůru. Učiní-li tak přesto, stává se vetřelcem, který pak k sobě přitahuje neutrální sílu, jež tam působí, namísto aby ji jako výše stojící zprostředkoval shůry, čímž se stává nepřítelem, který musí být vyhnán. To však nebude nutné, protože se v těchto úrovních stejně nemůže udržet, a proto je přitahován do přechodné úrovně blízké Zemi.

Většina žen, které dnes navzdory povolání a silnému sexuálnímu projevu přesto následují své nutkání k mateřství a péči, se zakotvila v bytostném světě zvířat a odtud také čerpá svou sílu, což je svým uzpůsobením schopna pouze ona. Že při tom nemá na svět zvířat dobrý vliv a změkčuje jej, budiž zde zmíněno jen na okraj. Muž, který ji při tom věrně následuje, protože ho k tomu vede jeho přirozenost, musí zde časem zeslábnout, neboť pouze bytostné je jeho druhu cizí. Svou plnou sílu

může čerpat pouze z duchovně bytostného. Tento nyní nepřírozený stav má fatální účinek na spojení mezi mužem a ženou na Zemi, neboť oba nyní stojí v pouze bytostném. Žena jako ta, která je nyní v pouze bytostném silnější, odnímá muži na Zemi jeho zbývající energii, namísto aby mu jako strážkyně plamene zprostředkovávala sílu shůry, protože ani ona bez tohoto spojení již nepřijímá žádnou duchovně - bytostnou sílu. Muž se tak po jejím boku stává duchovně stále slabším, což se pozemsky projevuje také psychicky a mentálně. Stává se tak fungujícím myslícím, pociťujícím a pracujícím strojem ve službách společnosti, která je stále více ovlivňována tímto druhem žen za pomoci temna. Žena chce ovládat hmotnost, protože v duchovním již nemůže vést. Proto tyto ženy rády přebírají pozemské úkoly muže. Tím muže nejen připravují o jeho místo na Zemi, nýbrž mu navíc odnímají sílu, což jej stále více oslabuje, a právě v tom pak opět nacházejí ospravedlnění pro to, co chtějí přebírat.

Pokud se tomu dnešní muž nebrání, protože jí to v dobré víře ve sjednocení úkolů mezi mužem a ženou dovoluje, musí se na Zemi stát trubcem, který jednoho dne slouží už jen jedinému účelu. Po boku takové ženy se však může chránit jedině ve znalosti Zákonů Stvoření tím, že se svým citem uvede do spojení zářením s vyšším ženským, aby opět našel spojení s vysokým duchovně - bytostným, k čemuž není setkání na Zemi nutné. Tak může jako muž na Zemi přece jen zastávat své místo.

To by ostatně měl dělat každý muž, který dosud na Zemi nenašel vhodnou partnerku. --

Je-li naopak v partnerství muž spíše zhrblého typu, který stojí pod temným (nikoli zlým) vlivem, protože ženu vidí pouze jako lacinou hospodyně nebo ochotný objekt žádostivosti, pak je to opět on, kdo ženě odnímá energii, jako tomu bylo před novověkem a jak to prostřednictvím tamních zvyklostí převládá v mimoevropských náboženstvích. Je tomu tak proto, že v temnu duchovní stále ještě působí a je silnější než pouze bytostné na Zemi, jemuž se žena ve svém mateřském a ochranném instinktu upsala. Z tohoto vysvětlení je snadno patrné, že nutná náprava postavení muže a ženy ve společnosti se zvrhla zcela nesprávným směrem.

Ženě také může nyní pomoci už jen znalost Zákonů Stvoření. Musí se odpoutat od ješitného chtění líbit se, namísto toho rozvíjet svůj půvab a uvědomit si svého ducha, čímž může také muže znovu přitáhnout ke Světlu, což má být také jejím posláním. Především musí přestat chtít přebírat úkoly muže ve hmotě, stejně jako si má i muž znovu uvědomit své úkoly. Svými těly jsou sice oba schopni bez problémů převzít také úkoly toho druhého, vždy to však brzdí duchovní vývoj.

Tím dnes v partnerských vztazích často dochází k vzájemnému odnímání síly až k citovému vykořisťování a závislosti. Je třeba také zmínit, že nezřídka se taková spojení skládají z mužské duše v ženském těle a ženské duše v mužském těle. Všechny pokřivené, nemocné a zbloudilé duše tam nacházejí to, co je přitahuje, jak ve společnosti, tak i prostřednictvím inkarnací. Také mužské a ženské duše k sobě nacházejí cestu, které dnes žijí ve stejných tělech. Není tedy vždy rozhodující tělo pro to, kdo je právě mužem a kdo ženou. Pokřivené a nenormální se dnes stává stále společensky přijatelnějším, což musí duchovně vést k nesouladu, protože se sice vzájemně přitahují, ale musí si bránit ve vzestupu, pokud nesprávné není jako takové také rozpoznáno a sklon k němu odložen. Pouze prostřednictvím rozumu, který vše řídí v takzvané rozumnosti a dovoluje pocitu vyžívat se, sám si však ponechává kontrolu, lze taková spojení vést zdánlivě harmonicky. --

Partnerství, v nichž se naopak lidé ještě setkávají ve smyslu Zákonů Stvoření, jsou jako hrady Světla v temnu zbloudilé společnosti. Dnes se jim lidé rádi vysmívají jako něčemu zastaralému. Brzy jim však hrozí pomluvy. V myšlenkách je už musí na mnoha místech snášet. Páry, které chtějí

žít v přirozeném rozdělení úkolů mezi mužem a ženou a otevřeně to vyslovují, budou brzy vystaveny politické a společenské výtce, že chtějí pěstovat staré myšlení diskriminující ženy z temných středoevropských, výslovně německých dob. Začátek k tomu již byl učiněn. Tak temno plánuje manipulovat společností, aby na Zemi zmařilo spojení mezi mužem a ženou odpovídající Zákonům Stvoření jako jeden z posledních ještě možných hradů Světla.

Pohled'te, rodina, lidské tělo, pozemský život nebo sexualita, to vše bylo stále více prohlašováno za samoúčel v důsledku stále silnější snahy ženy čerpat své ženské působení z bytostných nížin. Člověk byl tím zredukován na čistě pozemského humanoida. Všechny tyto věci však mají být pro ducha pouze prostředkem k cíli, pomocí, kterou potřebuje ve svém vývoji ke vzestupu, od níž se však musí osvobodit, aby po putování hmotností vešel jako sebeuvědomělý duch do svého původu. V tom mu je však bráněno, protože díky moderní ženě nepůsobí nad zvířetem, jak přísluší duchovně - bytostnému, nýbrž staví se na stejnou úroveň a tím se váže k hmotnému.

Všechny tyto duše jsou přitahovány do přechodné úrovně blízké hrubohmotnosti, která mohla vzniknout teprve skrze pocit a rozum. Zde se znovu nacházejí všichni zesnulí, kteří se na Zemi vydali touto cestou. Tato úroveň se stává shromaždištěm všech těchto zbloudilých a pokřivených duší, ať už byly či jsou věřícími dušemi chtějícími být dobrými, nebo temnými. Je to bouřící kotel, který kolísá sem a tam mezi názory, sklony, pocity a rozumností, nikdy však nedospěje k řešení, protože zde chybí jakákoli schopnost cítění. Cesta do jemnohmotnosti byla proto těmito duším uzavřena. Kdyby se v některé duši probudil cit, vystoupila by bezprostředně do jemnohmotné úrovně, do níž podle své zralosti náleží, aby odtud pokračovala ve svém putování. Je to tedy také úroveň těch, kteří nejsou schopni cítění, i když podobně jako zvířata mají určitý druh duševního života. Proto dnes u většiny lidí na Zemi tvoří rozdíl mezi člověkem a zvířetem už jen bystrý rozum. Tito lidé jsou na cestě stát se druhem cizím duchu.

Je to děsivý obraz, který se na Zemi ukazuje a který se, jak se zdá, bude v budoucnu ukazovat ještě zřetelněji.

Ženy, které se připojily k pouze bytostnému a vzdaly se svého duchovně - bytostného spojení jako strážkyně plamene, budou podle svého zaměření stále zřetelněji rozpoznatelné podle svého vzhledu a vystupování, ať už budou zaměřeny profesně, sexuálně nebo pečovatelsky. Na to je třeba dbát.

Pouze pečující žena, pokud jí chybí duchovní spojení, má svým způsobem a pohybem sklon k neforemnému tělu, které není typické pro ušlechtilou ženu, protože se i hmotně znovu přibližuje zvířeti.

Čistě profesně zaměřená žena má sklon k zmužnění rysů obličeje; ty jsou poznamenány duchovním chladem spojeným se silou rozumu a pocitovým egoismem.

Sexuálně orientované upoutávají oslnivě chladnou krásou. Pohrávají si s pocity a omamují smysly.

Takové ženy spojené s pouze bytostným mohou samozřejmě ztělesňovat i dva nebo tři sklony, jeden z nich však vždy převažuje. Všechny tyto pozemské ženy jsou schopny přitahovat k inkarnaci pouze duše z nižších úrovní, případně z ještě hlouběji položených oblastí.

Namísto toho, aby na Zemi nová doba začala narozením produchovnělého člověka, o němž se říkalo, že bude mít nový smysl, čímž bylo míněno živé cítění, stala se Země v posledních desetiletích stále více shromaždištěm duší, které nebudou schopny unést očekávaný tlak Světla. Následkem budou deprese, duševní sklíčenost až po agresivní vzpouru proti všemu, co neodpovídá

jejich druhu. Také zde může jen rozum, alespoň zpočátku v chladné rozumnosti, přinést úlevu prostřednictvím kontroly, čímž se jeho moc opět upevní. --

Několik málo žen, které si zachovaly svůj vyšší duchovně-bytostný druh, lze poznat podle jejich prostého žensství a nedotknutelné důstojnosti. Jejich půvab je prostoupen Světlem a zvenčí jej nelze zakalit. Jsou majáky mezi pozemským ženstvím, čímž se však také stávají nápadnými, aniž by k tomu samy něčím přispívaly, kromě toho, že jednoduše jsou. Jejich povaha je jasná a jednoduchá. Jejich typickým znakem však je, že nikdy zbytečně neklábosí ani nemají sklon k upovídání. Jakmile jsou přítomny, všechny duše, které ještě usilují ke Světlu, se budou instinktivně snažit chovat slušně. Temné naopak budou reagovat štvavě s odůvodněním, že si tyto snad myslí, že jsou něco lepšího. Samozřejmě také instinktivně rozpoznávají to skutečně vyšší a nemohou to snést. Ženy, které jsou ještě duchovně-bytostně spojené, nebo ty, které v sobě alespoň ještě nesou velkou část tohoto spojení, umožňují inkarnovat se duším, které lze dnes ještě patrně označit za normální, protože přicházejí z jemnohmotnosti a pod tlakem Světla se nestávají zlomyslnými, depresivními nebo šílenými dříve, než zaniknou nebo se vzpamatují.

Proto dnes nacházíme na Zemi v dosud nevídané míře velmi rozdílné lidi, z nichž by zde však většina neměla být. Někteří se ve svém nesprávně vyvinutém vědomí stali duchovnímu zcela cizími. Jestliže bylo kdysi cílem všech pozemských lidí dosáhnout vyššího vědomí, aby mohli vystoupit do Ráje, mnozí dnes už vůbec nechtějí vystoupit, zřekli se toho a svůj cíl vidí spíše v neustálém opakování pozemských životů.

Tolik svévole, odvrácení se až po odpadlictví je nepochopitelné. Jen několik málo lidí lze ještě označit za alespoň přibližně normálně vyvinuté. Ačkoli jejich počet dosahuje milionů, ve srovnání s miliardami obyvatel je to přesto velmi malé množství. Pokud lze ještě vůbec hovořit o záchraně a očistě, mohou tím být míněni pouze tito.

Nyní má být ukázáno, jaké lidstvo mezitím je, aby bdělý duch dostal rozpoznávací znak. Nejprve nacházíme u duší ovlivněných temnem velmi rozdílné projevy až po ty, které se staly zcela cizími svému druhu, což už tedy nemá mnoho společného s duchem ve světlém smyslu, přestože jsou to stále ještě pozemští lidé. Nemohou být rozdílnější a pouze pozemské tělo je nechává zdát se stejnými.

Luciferské duše:

S plným vědomím se postavily do služby Lucifera. Mají velkou sílu vůle a zaujímají vlivná postavení v politice, hospodářství, médiích, vědě, kultuře, církvích, ale také v sektách. Jejich cílem je svést lidstvo na scestí. Pro své většinou velmi humánní, avšak čistě na hmotné zaměřené smýšlení se těší vysoké vážnosti. Nezřídka pracují proti sobě, avšak jen proto, aby tím zakládaly různá zaměření. Ta mají hledajícího člověka zmást v nepřehlednosti, která tím vzniká, aby nerozpoznal ani to světlé na Zemi. Všechny však mají jeden a tentýž cíl: přivést co nejvíce duší do Luciferova principu. Téměř vždy se vyznačují vůdčími schopnostmi, které však lichotí pocitu a ješitnosti lidí, aby je lapily.

Mezi nimi však nacházíme také mnoho žen luciferské krásy. Majestátně-temné omamují smysly. Uvádějí svět pocitů do opojení pudů. I když samy zůstávají jednotlivcem nedotčeny, silně podněcují jeho fantazii. Velmi často jde dokonce o mužské duše, což lze většinou poznat podle jejich úzkých boků. Jejich cílem je odvést vše od vzoru pravého žensství.

»Všechny tyto duše Pravdě škodí. Způsobem dnešní distribuce temno usiluje o to, aby mnozí jeho služebníci obdrželi Pravdu, aby s ní pak mohli manipulovat a strategicky ji využívat. Tak mohlo temno proniknout až do nejvyšších pater oficiálních Hnutí Grálu.«

Zlomyslné duše:

Jsou zahořklé a patří již ke ztraceným, protože kdysi byly velmi slabé. Nyní jsou hnány nenávistí. Vše, co stojí nad nimi, považují za nepřátelské. Mají jediný cíl: škodit, kde mohou, a šířit utrpení, protože jen v utrpení nacházejí uspokojení. Svou životní sílu čerpají z bolesti druhých. Temno je ještě využívá jako přísluhovače k útokům tam, kde se prosazuje něco světlého. Nevystupují však vždy zle, agresivně nebo jako sadisté, nýbrž se rády stavějí do role těch, kterým osud ublížil. Chtějí tím vyvolat soucit, aby pak své oběti pomalu vysávaly, neboť i soucit je utrpení.

»Přenechat jim Pravdu je jako házet perly sviním, v nejlepším případě ji využijí jako paraziti.«

Tyto dvě zde zmíněné temné skupiny se již vlastním přičiněním oddělily od Světla a také přestaly být duchem. Jsou ovládány démonicky. Přesto v sobě stále ještě nesou duchovní zárodek.

Přejdeme k duším, které lze ještě označit za ducha, které však patří k velké skupině líných.

Slabé a líné duše:

Mezi nimi najdeme na jedné straně většinu takzvaných lidí chtějících být dobrými, kteří chtějí stále smířovat, a na druhé straně všechny pokřivené, abnormální, pocitově zmutované, na závislosti zaměřené a zbloudilé duše. Obě se podílejí na tom, že vše zbloudilé a nemocné bylo na Zemi legalizováno jako nový životní styl a stále více se prosazuje, bez ohledu na to, zda k tomu samy patří, nebo k tomu pouze zaujímají tolerantní postoj. Právě ony pomáhaly přizpůsobit pojem svobody a spravedlnosti čistě pozemskému, a tím jej učinit cizím Světlu. Považují se za budoucnost nového a humánnějšího lidstva. Pomáhají však luciferským duším jako přísluhovači činit svět temným a právě ti, kteří chtějí být dobrými, podávají ve svém soucitu ruku také zlomyslným, protože ti často vystupují jako oběti okolností. Jejich osud bude žel jiný, než se domnívají. Nestanou se budoucností lepšího a tolerantnějšího lidstva, nýbrž prvními oběťmi svých chráněnců. Předtím však pomohou temnu přetvořit společenský řád.

»Také tyto skupiny Pravdě spíše škodí. Někteří v sobě ještě nesou touhu, většinou je však příliš slabá, aby se probudili, nebo čerpají sílu, aniž by ji předávali dál. Kromě těch, kteří chtějí být dobrými; ti po ní rádi sahají, protože jim dává možnost být ve svém chtění být dobrými navíc ještě lépe vědoucími. Přestože někteří Poselství čtou, nesmějí nikdy obdržet čisté Slovo Imanuele, dokud setrvávají ve své lenosti.«

Spoutaní se Zemí, ovlivnění temnem a tíhnoucí k temnu:

Přísně vzato jsou to tři skupiny, můžeme je však shrnout do jedné, protože je čeká stejný osud. Nejsou zlé, ale ani slabé, přesto je lze v duchu označit za líné, třebaže jsou často brilantní v rozumu, a tím zůstávají velmi silně spojeny s tím, co je zde a nyní. Jejich snažení je zaměřeno na hmotné. To je činí velmi materiálně orientovanými, ať už pro své blízké, nebo pro sebe samé, na tom nezáleží. Jejich motto zní: »Žiji tady a teď.« To z nich sice ještě nedělá temné, avšak způsob, jakým kladou těžiště svého života, je činí velmi připoutanými k Zemi, což je zase směřováním k temnu (nikoli ke zlu), i když jsou někteří z nich věřící. Tato víra je ostatně většinou jen vírou rozumu a zakládá se na pocitu: »Kdo ví, k čemu to jednou může být dobré.« Často jsou však také ateisty.

Také mezi nimi najdeme typické představitele všech neřestí. Ty se u nich však nerozvíjejí v otevřenou závislost jako u mnoha slabých duší, nýbrž v kontrolovaný sklon. Někteří žijí volně podle hesla: »Za to, čeho si nikdo nevšimne, přece nemůže být člověk potrestán.« Jednoduše si dopřávají tyto malé požitky. Právě to je také činí tíhnoucími k temnu, neboť vše, co je odvráceno od Světla, může pouze směřovat k temnu. Vedle všech neřestí to může být také pýcha, užvaněnost, potřeba mít pravdu, neochota uznat chybu, neúcta nebo nevychovanost, což jsou všechno požitky ješitnosti. Z nich všech si temno rekrutuje své často nedobrovolné pomocníky, což se většinou děje nevědomě a dočasně. Mnozí jsou však již zcela obráceni k temnu. Sami se samozřejmě necítí být temnými, protože na sobě nemají nic zlého; zčásti žijí velmi společensky nebo jsou dokonce silně zakotveni v pozemské víře. Jakmile však zavětrí možnost hmotného prospěchu, vlivu nebo moci, ať už pro své blízké, svou ideologii nebo pro sebe, propadnou, byť jen na okamžik, temné stránce své povahy. Rádi pak někde přispějí, aby uklidnili své svědomí. Patří k nim také všichni ti, kteří chtějí naskočit na vlak teprve tehdy, až to nastane. Také to je činí tíhnoucími k temnu, neboť dokud nerozpoznají bezprostřední výhodu, nechťejí na sobě ani na svém chování nic měnit. Až bude Země pozvednuta, budou muset zůstat zpět, protože jejich zachvívání neodpovídá novému světu, což si však uvědomí teprve při svém smrtelném zápase. Když jednou budou umírat a jejich život jim před vnitřním zrakem proběhne zpětně, bude jejich poslední myšlenkou často: »Ale vždyť jsem to přece nedělal pro sebe.« nebo »Vždyť to byly jen neškodné maličkosti.« Žel se mýlí.

»Také oni Pravdě škodí; většina však Pravdu nedbale nechá ležet, pokud se s ní přece jen někdy setká. Někdy je však zaujme její logika a rádi o ní mluví. Často s vnitřním zachvíváním, avšak vždy to zůstává jen u zvažování výhod a nevýhod, nikdy však u hledání plného touhy.«

Všechny výše uvedené skupiny nejsou Pravdou přitahovány. Pokud zde někdo po ní sáhne, pak jen proto, že mu k tomu rozum připravil cestu a on rozpoznal jistou logiku. Nabízet jim čisté Slovo Imanuele je jako uvrhnout Světlo do močálu. –

Další dvě skupiny lze označit za ty, které ještě usilují ke Světlu.

Jemnohmotně vázané duše:

K nim lze především počítat všechny věřící, kteří jsou sice velmi zbožní, avšak pevně se připoutali k nějaké pozemské instituci, jako jsou církve, sekty nebo jiná ezoterická sdružení. Přesto je lze označit za usilující ke Světlu, protože skutečně hledají spojení se Světlem a usilují pryč od pozemského, avšak tak, že se nedostanou za hranice jemnohmotnosti. To je mimo jiné způsobeno tím, že nerozpoznávají duchovní děje, protože jejich pocit byl silně formován pravidly, zvyky a tradicemi, a tím si nikdy nerozvinuli vlastní citění. I když se jejich citění někdy vymanilo ze strnulosti, podezřívali za tím temné, jakmile jim jejich pocit na základě dogmatu předepisoval něco jiného.

Do této skupiny lze zařadit i mnoho hledajících, které by však bylo lépe označit za badatele. Při svém hledání však přijímají pouze to, co zapadá do jejich předem utvořených znalostí, a to pak označují za prověřování. Přijmou-li přece jen někdy něco nového, protože to lichoť jejich pocitu, pak to opět strnule uchovávají v sobě. Samozřejmě se u nich nacházejí rozsáhlé oblasti Pravdy, a proto jsou mezi nimi i někteří čtenáři Poselství. I když rádi mluví o duchovním, protože o něm nyní získali znalosti, ani při svém vzletu se nedostanou nad nejnižší úroveň jemnohmotnosti, protože se vážou na pozemské zvyky víry. Do této skupiny patří i ti, kteří věnují více pozornosti tomu, kdo Slovo přinesl, než Slovu samotnému. V jistém smyslu sice usilují ke Světlu, avšak ve svém usilování zbloudí, pokud nezačnou pokorně hledat namísto toho, aby do svého po vědění žízničního

bádání vkládali svůj osobní pocit jako měřítko. Ještě nepatří ke ztraceným, nýbrž k ohroženým, kteří mohou Pravdě také škodit, protože ji rádi vykládají ve svém smyslu nebo ji dokonce nesou před sebou jako štít svého vlastního přesvědčení. Často je slyšet říkat: »Kristus pravil«, nebo citovat Poselství pro své vlastní účely.

»Z tohoto důvodu pro ně musí čisté Slovo Imanuele zůstat uzavřeno, i když Poselství čtou, dokud k tomu nedozrají, pokud ovšem tak jako tak neupadnou spolu s hmotným do rozkladu.«

Duchovně bdělé duše:

Neztratily ze zřetele svůj duchovní Domov. Tím si stále uchovávají spojení s duchovní říší. Jistě nejsou bez poskvrny, avšak stále usilují vzhůru. Jejich cit je z velké části ještě živý, i když jej často v dobré víře překrývají rozumovým uvažováním. Zde musí ještě dozrát a rozpoznat, co je smyslem jejich bytí. Pozemská rozumnost nebo duchovní živost – což se dnes žel musí stát protikladem, protože tato rozumnost byla rozumem temně formována.

»Tak tomu nebylo vždy; ještě v době, kterou již v oficiálních dějinách nenalezneme, se tak žilo; viz světlí Asové v knize Efezus.«

Mezi duchovně bdělými se nacházejí všichni skutečně hledající pozemští lidé. Jejich poznávacím znakem je, že se ve svém nejhlubším nitru v konečném důsledku brání každé pozemské vazbě, ať už k lidem, moci, vlivu nebo majetku. Jsou kdykoli připraveni pro vyšší cíl vše zanechat za sebou, i kdyby jim to pozemsky přineslo nevýhodu. V poměru k počtu obyvatel Země je to malá skupina, i když jejich počet značně přesahuje miliony. Mezi nimi by měla být většina čtenářů Poselství, což žel neodpovídá skutečnosti. I oni při svém hledání stále ještě bádají a mají ještě odložit některá stará břemena a nánosy, avšak jejich duch září touhou po Světle, což je také automaticky vede k Pravdě. Jsou důvodem, proč Země ještě není ztracena, protože patří k těm, které lze ještě s jistotou zachránit.

»Pro ně bylo po selhání a ústupu Světla vytvořeno Poselství poslední ruky jako první krok. Slovo Imanuele ještě nemohou uchopit. Avšak i oni se na ně jednou při svém dalším hledání budou ptát.«

Tato vnitřní touha je žel bržděna přesunutím prvních dvaadvaceti přednášek v oficiálním vydání.

Samozřejmě existují i mezistupně a přechodné stupně nebo překryvy. Také se stává, že v určitých situacích lidé spíše směřují k jedné skupině a v jiných k jiné, přesto je však lze podle jejich základního založení vždy přiřadit k jedné z těchto skupin. Záchrana Země však bude umožněna pouze prostřednictvím duchovně bdělých a nakonec duchů spojených se Světlem.

Duchové spojení se Světlem:

Pozorováno shůry se ženy mezi nimi jeví jako majáky v mlze a muži jako skály v příboji. Jsou to ti, kteří již byli se Světlem spojeni svým slibem. Mezi nimi se nachází velká část těch, kteří byli kdysi povoláni. Mezitím však byli do kruhu přijati noví, kteří během posledních 70 let složili svůj slib v záření vycházejícím z Patmosu. Bylo to nutné, protože správný počet je bezpodmínečně zapotřebí. Tento počet byl nyní opět dosažen, čímž bylo zrušeno dočasné oddalování závěrečné očisty, což je také viditelně patrné.

Všichni tito duchové jsou na Zemi vedeni k Poselství, neboť je to jejich určení; proto byli inkarnováni. Pro ně je určeno Slovo Imanuele, tedy Poselství z roku 1931 a jeho Doznívání, neboť oni jsou těmi již duchovně zpečetěnými, což však nemá nic společného se zpečetěním, které se v současné době odehrává na Zemi. Pouze ti, kteří jsou již duchovně zpečetěni, mohou i zde na Zemi

obdržet potvrzení jako počátek svého pozemského působení. Byli však zpečetěni již ve vyšších úrovních nebo za Abdruschinovy doby na Zemi prostřednictvím spojení s Imanuelem.

Duchovní zpečetění (být zpečetěn Světlu) již dnes po selhání a ústupu Světla zde na Zemi není možné. Zpečetit Světlu může pouze duch, který stojí s Imanuelem ve spojení zářením, tak jako tehdejší učedníci určení ke křtu. Abdruschin však všechna tato spojení zcela osobně až do odvolání stáhl. Kdo chce dnes o sobě tvrdit, že má spojení s Imanuelem?

Příprava ke zpečetění je zde však zamýšlena a je také nezbytná. To je také úkolem dnešních zpečetění v pozemském, která právě v tom mají svůj význam. Tento úkon mohou vykonávat ti, kteří jsou již spojeni se Světlem, a není ničím jiným než vyznáním dotyčného, že od nynějška bude i na Zemi sloužit pouze Pravdě. Světlu však mohou být zpečetěni teprve ve vyšších úrovních, pokud jím již nebyli dříve. To platí alespoň do té doby, než Země bude stát tam, kde má podle Vůle Stvořitele stát. Díky této přípravě však tyto duše již získávají napojení na Světlo, takže již nemusejí být ztraceny, budou-li věrně následovat Slovo.

Nyní se žel opět stává, že se mnozí ze spojených se Světlem zbloudí v temnu a svého úkolu se neujmou nebo jej znovu opustí, případně jej nesplní na sto procent. Tentokrát však bylo pro každý úkol vysláno několik, zatímco mnoho dalších jim z onoho světa nápomocně stojí po boku. Opustí-li někdo své místo, je ihned připraven jiný, aby je zastal, neboť Světlo poznalo, že se nikdy nemůže spoléhat na jednotlivé lidi, a proto pro každé místo určilo několik těch, kteří se pak ve svém působení navzájem podporují, ale také musejí být schopni zaskočit, je-li k tomu jejich duch povolán. Na nich závisí svět. Výhradně pro ně byla vyslána Volání z Prastvoření.

Temno vynakládá velkou sílu na to, aby to všechno narušovalo tím, že jednotlivci buď klade při jeho úkolu kameny do cesty, nebo jej znejistuje pocity a pochybnostmi, tedy hloubáním. Proto se někteří podceňují v domněnku, že jsou tím skromní, přitom je to jen zbabělost a lenost, a jiní se naopak považují za mnohem hodnotnější, než ve skutečnosti jsou. Obojí je nesprávné: pýcha nebo zbabělost. Obojí má však stejný kořen: strnulý pohled na vlastní osobu namísto na úkol, který má být splněn. Dokud v člověku nevystoupí cit do popředí, žel se na tom nic nezmění.

Proto musí každý dbát následujícího Zákona:

Čím menší hodnotu člověk přikládá sám sobě, čím méně se cítí povznesený a čím méně věří, že je nadřazený, tím více jej bude prozařovat síla, která jej učiní mocným – nikdy však jeho jako osobu, nýbrž výhradně v jeho vyzařování, a tím i v jeho působení na druhé.

Toto vyzařování okamžitě rozpoznají ti, kteří jsou spojeni se Světlem, ale i bdělí duchové, pokud jen chtějí a nespolehají se na rozum, který hledí jen na pozemské vzdělání nebo na lichotky.

Proto musí být každý nejen připraven, nýbrž musí okamžitě vstoupit do svého pole působnosti, aby vyzařoval to, čím má být a čím také bude.

Kdo se zasvětil Pravdě, avšak nechce tímto způsobem vstoupit do služby, protože v ješitnosti čeká, až k tomu bude vyzván, proviňuje se selháním.

V tomto boji neexistuje jasná fronta, protože nepřítel působí pouze ve skrytu, a proto se každý bojovník musí nepříteli nejen postavit, ale také jej vypátrat. Nesmí čekat, až k tomu bude vyzván. Mezi Světlem a temnem na Zemi neexistuje žádná fronta, nýbrž pouze pronikání temna do vědomí všech lidí, a proti tomu mohou všichni bdělí a se Světlem spojení duchové zakročit, nejprve u sebe a potom stále více svým vyzařováním také u druhých. Neexistuje nikdo, kdo by v tom nemohl

nějakým způsobem pomoci. V tomto ohledu žije příliš mnoho lidí ve falešné skromnosti nebo lenosti a čeká, až je samozvané instituce zavolají. Nesplní-li jednotlivec svůj úkol, slábne také vyzařování a pozitivní působení. Slovo však působí dál, jen potom může být skze něj využito temnem.

Každý má na onom světě celý řetěz pomocníků, takže jako poslední článek může na Zemi vždy splnit své dílo. Zde musí temno podlehnout, i když může samozřejmě pozemsky škodit, což také činí, toho se však nikdo nesmí bát. Temno může pouze zdržovat, nikdy však zabránit, pokud je člověk vždy připraven stát na svém postu a plně jej zastávat, nesmí však tento post považovat za vázaný na svou osobu. Temno tak může jen podlehnout, musí zaniknout, samo v sobě vyschnout, pokud to jen duchovně bdělý a se Světlem spojený pozemský člověk bude chtít.

Proto temno nyní zaměřilo svou hlavní pozornost na lidi chtějící být dobrými a na napravovatele světa. Právě je může nejlépe ovlivňovat pod zdáním humánnějšího světa. Podaří-li se temnu překroutit lidskost podle svého smyslu a tím Zemi ovládnout, nebude již moci být pozvednuta. Musí pak být oddělena od koloběhu záření, čímž temnu automaticky připadne lidstvo až na několik málo.

Sexuální revolucí, zvláště u ženy, která si nyní v poblouznění rovnoprávností činí nárok na sexualitu, jakou většina mužů po staletí prožívala čistě pro rozkoš, učinilo temno svůj vůbec největší šachový tah, neboť tím mohlo duchovní touhu ženy po Světle odvést do čistě pozemsko-duševního puzení po naplněných pocitech. Toto šílenství je silně podporováno těmi, kdo chtějí být dobrými. Všechno ostatní jsou toho následné jevy, které by nebyly možné, kdyby se temnu nepodařilo toto jedno. Tím byl osud lidstva prakticky zpečetěn.

Nyní k tomu přistupuje ještě jedna nebezpečná vášeň, která předstírá lidskost a ve které si právě ti, kdo chtějí být dobří, až příliš libují.

Je řeč o lítosti

Pohnutkou k chtění pomáhat již není milosrdenství, nýbrž pocit lítosti. Milosrdenství je bdělost, lítost je naproti tomu lenost.

Výraz „To je MI tak líto“ přece již říká všechno, neboť těžiště spočívá ve slovíčku »MI«. Proto lítost slouží pouze vlastnímu pocitu, aby v něm člověk sám sebe pozvedl ve své hodnotě, neboť lítost ráda lichotí vlastnímu egu. V podstatě je to egoismus.

Milosrdenství naproti tomu pomáhá i bez toho, aby nejprve musel vzniknout vlastní pocit lítosti. Milosrdenství se také nechce zbavit soucitu nebo se považovat za hodnotné tím, že chce pomáhat, nýbrž naopak pomáhá nezištně, i když je touto pomocí teprve vyvoláno vlastní utrpení. Milosrdenství je tedy přesným opakem lítosti, neboť vůbec nebere ohled na popud k lítosti, nýbrž na to, co druhému skutečně pomáhá, i kdyby přitom vlastní pocit sebevíce bolel. Z toho lze snadno poznat, že milosrdenství je hnutím citu, a tedy přichází z ducha. Lítost naproti tomu hnutím ješitnosti. —

Lítost má dnes své centrum vyzařování v již výše zmíněné přechodné úrovni. Je to pole, v němž musí všechny pokřivené, zbloudilé a nenormální duše mezi sebou navzájem trpět. Tyto duše by za normálních okolností musely zůstávat Zemi vzdáleny. Avšak změnou orientace pozemského ženství se dnes mohou na Zemi inkarnovat. Jsou k tomu zapotřebí pouze příslušné orgány a vhodná možnost přitažlivosti. Tu poskytuje stále připravený sklon k lítosti, protože utrpení a lítost se vždy navzájem přitahují, čímž je také milionům zlovolných duší znovu dána příležitost zde řídit. Tak k

sobě člověk v domněnání, že je ve svém nejhlubším nitru dobrý, přímo přitahuje temné, a dokonce i zlé.

Dokonce i zvířata, na která má člověk vliv, jsou jím a těmito úrovněmi stále více utvářena, jakmile se připojí ke slabostem člověka namísto k jeho silným stránkám. Proto je také stále více vidět abnormálního chování zvířat, a to i ve volné přírodě. To je pak až příliš rádo používáno jako příklad pro zvrhlé s odůvodněním, že je přece všechno přirozené. Dokonce i některé květiny a rostliny, které byly dosud chráněny, jsou vytlačovány populacemi z těchto úrovní. To je dnes snadno rozpoznat.

Nyní již nebude trvat dlouho a odtud zaplaví svět hejna zmutovaného hmyzu, virů a bakterií. Na tomto pozadí si může každý představit, co lidstvo brzy očekává.

Konečné očištění se musí na Zemi stát katastrofou obřích rozměrů, při níž spoluutrpí i mnoho dobrého, neboť s takovým množstvím rušivého, které způsobil sám člověk, se nepočítalo.

Co se však stane, jestliže se Světlo vzhledem k vývoji lidstva přece jen stáhne? Také tuto otázku si dnes musí pozemský člověk položit. Vlastně nemá smysl o tom něco psát, avšak krátký výhled je nutný, aby duše, které ještě usilují ke Světlu, rozpoznaly, kdy už planetu v podobě, v jaké je, nebude možné zachránit a mohli se od ní odpoutat, ale také proto, aby každý měl záchytný bod pro poznání, kde v nadcházejícím zmatku působí Světlo a kde temno.

Chaos nebo proměna

V každém případě dojde na Zemi k chaosu nebo ke strašlivé proměně. Buď tlakem Světla, který zničí vše nesprávné, protože nic nemůže zůstat takové, jaké je, nebo skrze temno, které bude bezuzdně běsnit. —

Fúrie budou vypuštěny a planeta se bude strašlivě třást horečkou a nemocí a čas na zotavení bude stále kratší. Katastrofy budou všude tam, kde se lidé dosud cítili bezpečni. Tam, kde má lidstvo svá nejbezpečnější místa, se nejprve všichni pohrnou, neboť tato místa se budou zdát chráněná. Bude se jich shromažďovat stále více, nejprve miliony, potom miliardy, prostor bude stále těsnější. Některá místa, z nichž lidé uprchnou, budou bytostnými znovu převzata.

Globální jednoty navzdory neustálým jednáním nebude dosaženo, namísto toho přijdou rozštěpení za rozštěpeními. Navzdory počátečnímu přijetí si bude všechno navzájem překážet a poté proti sobě bojovat, neboť je to cesta rozumu, na níž jde o holé přežití. Přitom bude strženo i mnoho dobrého, protože následovalo nesprávné. Příroda bude shlukovací centra stále více stlačovat. Epidemie, vraždy a občanské války budou přibývat. Moderní technika bude zpočátku ještě schopna něco vyrovnávat, avšak jen omezeně, nakonec selže. Zemědělství však bude lidi ještě dlouho živit, ačkoli mnozí také zemřou hlady, neboť toto všechno mají prožít. Jakmile to začne, odehraje se to během poměrně málo let, nanejvýš desetiletí, a s rozdílem několika měsíců se to projeví všude. Lidstvo bude zdánlivě nezadržitelně bičováno, neboť již nebude existovat bezpečný životní prostor.

Pak přijde proměna:

Stranou tohoto dění, nepozorovaně na neznámém místě, vznikne nový pokrok, který nebude odpovídat dnešní technice, a přesto bude velmi účinný. Budou to bytostní pomocníci, kteří to tam lidem ukáží. Bude to jakýsi druh Noemovy archy. Světelný hrad, v němž se Světlo ještě jednou zakotví. Nikdo však nebude smět na toto místo vstoupit kromě těch, kteří tam také budou vedeni. Rozhodující bude složení krve, které je formováno duchem; všechno ostatní, co se k tomuto místu

neoprávněně přiblíží, okamžitě vlastní krví zahyne. Proto se o něm také nedozví nikdo, kdo tam nebude zázračným způsobem přiveden.

Od tohoto okamžiku začne počet světového obyvatelstva prudce klesat. Podle toho bude možno poznat, že to byl tlak Světla, který vyvolal ničivé poměry.

Lidstvo se pak bude nově utvářet především prostřednictvím nových zrození. K tomu je zapotřebí pouze několika set tisíc těch, kteří mají proto na Zemi zůstat. Tito nemnozí doprovodí svět do nového věku, v němž se budou inkarnovat už jen ti, kteří se kdysi, když to začalo, v pokoře rozhodli pro cestu ke Světlu a nemysleli jen na své holé přežití, což je cesta rozumu.

Země se zotaví a stane se světlejší a lehčí, vystoupí výše. V kosmu bude poznáno mnohé dosud neznámé, co lidem otevře oči, až svět zaujme své nové místo. —

Jestliže se naproti tomu Světlo stáhne, začne všechno navzájem odnímat sílu, což skončí nedůvěrou, falešností, lží a klamem. Dokonce i mezi takzvanými milujícími. Zpočátku ještě nenápadně a skrytě, potom se to však bude stále silněji rozmáhat. Všichni budou hledat vyrovnání v naprostém vyžívání pocitů. Vedle práce rozumu a plnění povinností zaplaví společnost zábavy, které slouží pouze extázi, zábavě a rozkoši. Deprese a nespokojenost však budou trýznit stále více duší. Rozum bude přesto všechno klidně držet na uzdě a mávat svým žezlem nad těmi, kdo trpí svými pocity. Světu bude vládnout chladný rozum. Strhávání všech hranic bude i nadále podporováno ve víře, že problémem je rozdílnost. Zemi bude zaplavovat stále více pokřivených, temných, zbloudilých a luciferských duší. Globální jednota jen proto, aby v ní bylo všechno duchovnímu druhu cizí ustaveno jako nová forma života, aby byl svět konečně osvobozen od starých ideologií a hodnot. To nechává lidstvo věřit ve vzestup a ono se toho drží jako tonoucí stébla.

Počet světového obyvatelstva bude navzdory katastrofám a nemocem dále růst. Půdy na celém světě budou ztrácet zdravou úrodnost, výnosy se budou zvyšovat už jen pomocí techniky, avšak vody bude ubývat a boj o zdroje se stane bojem o přežití. Technika a medicína si všelicos vymyslí. Stroje budou stále výkonnější a člověk stále línější, budou ale také toužit po vzrušení. Nakonec přece jen dojde k dvoutřídní společnosti, v níž budou ti, kteří si to mohou dovolit, a ti, kteří si to dovolit nemohou. Nestane se to všude současně. Stále budou ještě existovat osamoceně oblasti, v nichž bude spása duše možná, avšak tyto oblasti se budou stále více zmenšovat, neboť planeta bude takřikajíc vysychat jako jablko, které se pomalu scvrkává, potom shnije a rozpadne se a s ním všechno, co se na něm ještě nachází. Procesem hnití se půda může po dlouhých letech opět stát úrodnější, avšak to je potom nejjistější znamení blížícího se rozkladu. Duše usilující ke Světlu, které se dosud stále ještě neodtrhly od hmotného pouta ve víře, že ještě mohou zachránit to, co bylo ztraceno, budou od této chvíle samy ztraceny. Také zde dojde ke změnám v kosmu, avšak ty budou více než hrozné; k tomu pouze jedno heslo: »černé díry«. Nejpozději zde již není třeba o tom nic dalšího psát, neboť světlí duchové již na Zemi nebudou.

Obě možnosti již vysílají své předzvěsti, což není obtížné rozpoznat. V každém případě tedy dojde k chaosu. Pouze podle způsobu, jakým bude probíhat, může každý poznat, kam se Země pohybuje, a podle toho jednat. —

Co ještě může jednotlivec učinit?

Jsou to ti, kteří jsou spojeni se Světlem, a duchovně bdělí, kdo ještě mohou působit proti tomu.

Svým cítěním to také dokážou. Světlo je ve hmotnosti ještě přítomné a stále více všechno urychluje. Avšak nikoli, jak se tolik lidí domnívá, ve vtělené podobě, nýbrž prostřednictvím záření, jako se to kdysi již jednou stalo. Zda ještě jednou zcela sestoupí, je nejisté. Bez spolupráce a přičinění lidí se stáhne, jakmile tito neodvolatelně ještě jednou selžou, tentokrát však definitivně. Proto Volání ke všem, aby nyní, v době rozhodnutí, stáli na svém místě a nečekali na události, které mají sami pomáhat spustit; síla k tomu je zde, musí být jen správně využita. Jinak zůstane temno na vítězném tažení.

Temno ostatně ovlivňuje schopnost úsudku a tím i schopnost rozhodování. Všechno směřuje k tomu, aby právě všechny ty duše, které otravují Zemi všemi svými nízkými, duchovnímu druhu cizími zvrácenými druhy pocitů, získávaly stále silnější pozemskou ochranu a vysokou společenskou vážnost. Místo aby si uvědomily svou pokřivenost a nepřírozenost, nacházejí v ní potvrzení. Zdaleka ne všechny jsou již ztraceny. Často musí pouze poznat. Kolik času jim však ještě zbývá? Je to jejich ctižádost, jejich přesvědčení, že vědí lépe, nebo jejich záliba ve vyžívání pocitů, co jim brání? Tragické je, že právě to je tím, o čem věří, že je činí lidskými; tak velmi uctívají nesprávné v sobě.

Téměř všichni lidé, kteří dnes jakýmkoli způsobem utvářejí veřejné mínění — řeč je o umělcích, kněžích, politicích, spisovatelích, filmových producentech, módních tvůrcích a zpravodajích všech médií — jsou zcela pod vlivem střední hrubohmotnosti. Tam, kde člověk ještě stojí správně a uplatňuje vliv, aby byl směr ještě odvrácen, vidí se za ním temno nebo dokonce zlo, protože dnes jsou všechny duchovně vyšší hodnoty spojovány s ideologií kdysi zlé minulosti a lidé se od ní chtějí osvobodit tím, že usilují přesně o opak. Proto jsou ti, kteří nechali strhnout všechny hranice, poctíváni cenami míru.

Hranice, které dosud v člověku spočívaly jako etika a mohly mnohému zabránit, byly kvůli temné minulosti strženy, ačkoli tato minulost pochází ze stejných pramenů jako ono osudné úsilí všechny hranice prolomit. K čemu jsou potom tak dobře znějící sociální pohnutky, které vyvolávají zdání, že lidstvo směřuje vzhůru, když na druhé straně právě tím byl zahájen jeho úplný pád. Lidstvo hlasitě volá Hosana, tentokrát však vstříc svému rezníkovi.

Kde to má skončit, proč to mohlo dojít tak daleko poté, co byl Lucifer před více než devadesáti lety spoután? Nechápatě hledíte na tato slova, díváte se na největší část tohoto zbloudilého lidstva, poznáváte všechen chybný vývoj, avšak byli jste to Vy, kdo směl v té době držet Pravdu ve svých rukou. Měli jste možnost ovlivňovat vývoj svým cítěním a svými myšlenkami.

Často to byla Vaše dobře míněná myšlenková shovívavost vůči tolika nesprávnému ve službě mírumilovnosti. Všude tam, kde světlí bojovníci získali přístup a došlo k první pozemsky rozpoznatelné očistě, kde bylo nesprávné postrkováno a tlačeno, jste pociťovali jen neklid, také ve svém nejužším kruhu, a bránili jste spuštěním v domnění, že stojíte za mírem a svobodou názoru. Velká je Vaše touha po vítězství Světa, ale současně nesmí být rušen Váš pocit pro právo, svobodu a mír. Jakmile jste v tom byli rušeni, chtěli jste ihned rozpoznávat temný vliv. To, že přitom hrála roli také jakási forma litujícího soucitu se zbloudilým, pouze zvyšuje Vaši vinu, neboť kdybyste byli milosrdní, byli byste své myšlenky vedli jinak. Kolik nezdravého jste nejen tolerovali ve svém kruhu, nýbrž jste to v kolektivu připustili po celém světě. Pouze tam, kde jste byli Vy osobně zasaženi, Vy nebo byla zasažena Vaše ješitnost, jste byli ochotni proti nesprávnému bojovat, avšak tato motivace tím přirozeně již sloužila temnu.

Nyní musíte prožívat, jak společnost dobývá tolik Světlu cizího. Při kdysi nutné nápravě nesprávně chápaných, vynucených mravů a zvyků a rasové diskriminace bylo dítě doslova vylito i s vaničkou.

Také politicky dosažený mír již dávno není zdravým mírem. Je to ukolébávání lidských duší, které již přilnuly k temnu, do pocitu bezpečí. Tak mohou svou touhu po Světle, proměněnou sexuální svobodou, nerušeně vyžívat v existenci zdůrazňující rozum a pocity, čímž energie dosud duchovního vědomí, která se tím uvolňuje, proudí temnu.

Temnota si tím zajišťuje miliardy lidských duchů jako energetické rezervy. Ví, že zanikne, avšak může tím dobu prodloužit o tisíce let. Nutno podotknout, že zde jde pouze o pozemské počítání času. Odehrává se to podobně jako s Německem ve druhé světové válce. Již v letech 1941–42 bylo jasné, že Německo válku nemůže vyhrát. Od té doby již vládcům nešlo o vítězství, nýbrž o to, aby válka pokračovala co nejdéle, neboť pouze válkou mohl režim ještě existovat; byl již odsouzen k zániku, vítězství bylo nemožné. A právě tak dnes pracuje i temno.

Bylo Vaším úkolem na to působit a toto všechno rozkládat myšlenkami, slovem a činem. Mysleli jste si snad, že Slovo je dáno bezpodmínečně pouze proto, abyste se v něm mohli oddávat krásným hodinám povznesení, zatímco kolem Vás řádí temno? Brali jste větší ohled na lidské pohnutky, pocity a zákony než na Zákony Stvoření. Věřili jste, že tam, kde jste našli mír, může být jen něco světlého. Jste na Zemi proto, abyste dohnali zameškání tisíciletí, a nikoli proto, abyste se vyhřívali ve Světle. Pravý mír může nastat teprve po konečném očištění a vzestupu, nikdy však v nížinách temna, protože tam je všechno světlé vždy zákeřným způsobem napadáno temnem.

Mysleli jste snad, že Světlo to ve Vámi samými zvoleném temnu již napraví a všechno nesprávné jednoduše smete, takže Vy budete muset pouze v míru a vděčnosti vyčkávat? Být vděčný znamená aktivně pomáhat, nikdy však líně vyčkávat. Po selhání před sedmdesáti lety, na němž jste se všichni podíleli, ať už z tzv. onoho světa nebo zde na Zemi, Vám byla pouze zprostředkována síla, abyste toto všechno napravili. Není mezi Vámi nikdo, kdo by mohl tvrdit, že se ho toto všechno netýká, protože tehdy na Zemi nežil. Nějakým způsobem byl účasten každý, kdo dnes směl setkat se Slovem. Není to jen tím, že jste hledající duchové, neboť těmi jste byli již před svým nynějším pozemským bytím. Každý je v tomto dění spoluzakotven a tím také spoluzodpovědný.

Ledaže by patřil k luciferským nebo zlovolným duším, které byly temnem pověřeny, aby Slovo využívaly. To o sobě snad nikdo nechce předpokládat, ačkoli někteří takoví mezi Vámi již jsou. Ti vystupují znovu a znovu velmi vševědoucne a zčásti také mimořádně agresivně a nestoudně. Chodí se Slovem jako podomní prodáváči a vrhají je tím do bahna myšlenek a pocitů, sami však viditelně žijí pouze podle těch věcí ze Slova, které se jim samotným líbí nebo v nichž se mohou jevit velikými sami před sebou.

Smiřte se s tím, byli jste účastni, bez ohledu na to, zda jste žili na Zemi nebo na onom světě. Neznamená to, že jste se provinili zradou, avšak byli jste při tom, stejně jako se kdysi také učedníci Ježíše Krista podíleli na jeho smrti. Kdyby byli v myšlenkách na svém místě, mnohé by se bylo odehrálo jinak. Na svou omluvu však Zákony dostatečně neznali a byli proto nedbalí ve víře, že Světlo to již mocně zařídí. Vám jsou však Zákony nyní známy a můžete podle nich jednat. Proto Vám byla ještě jednou dána příležitost vzít přípravu své záchrany nyní do vlastních rukou, aby Vás nadcházející proměna nemusela roztrhat.

Světlo od Vás po léta odvrátilo zrak a všechno ještě jednou připravovalo. Nyní se opět dívá na Vaši Zemi a nechápe. Avšak co se stát musí, stane se. Bez ohledu na to, jak jste se na to připravili. —

Bičované lidstvo

Dnes se lidstvo nachází v jakémisi zajetí pod bičem. Obraz je podobný městu, které je zevnitř obléháno teroristickými skupinami, aby obyvatelstvo týraly a používaly je jako ochranný štít. Manipulací získávají lidi částečně na svou stranu, avšak jakmile si jsou jimi jisté, trýzní je a zotročují. Král se o tom dozvěděl a nyní město obléhá zvenčí a posílá své Posly, aby lid připravili na útok. Lidé se však stavějí proti svému osvobození, protože raději v klidu vykonávají otrocké služby. Své osvoboditele považují za rušitele klidu. Mezitím zpustly ulice, domy i mravy. Král nařizuje jejich zničení, aby očistil svou říši od této skvrny hanby, zvláště když zavraždili také jeho Posly. Kdyby několik málo lidí neprosilo o milost a mnozí z nich nebyli také připraveni bojovat a znovu budovat, musel by Král město jednoduše ponechat jeho osudu.

A takový je dnes také obraz na Zemi. Světlu lidé brání zasáhnout. Tlak Světla však již nemůže být zadržován, nemá-li se znovu odvrátit.

Ještě má kvůli těm několika málo útok začít. To se však může podařit s co nejmenšími vedlejšími škodami jen tehdy, bude-li zevnitř všechno připraveno tak, že nepřítel bude již z velké části oslaben, čímž může škoda zůstat malá. Tak nebude město úplně zničeno a může být znovu vybudováno se všemi, kteří potom přežijí a dobrovolně se nepřipojili k nepříteli. –

Čtení a přijímání Poselství je živé dění a o co více ještě přijímání slov Imanuele. Tím stojíte ve Světle, ale ještě více v odpovědnosti; tak jako žena nese také větší odpovědnost svým druhem, tak nesete i Vy větší odpovědnost uchováním Pravdy.

Připravte se nyní být malými ostrůvky myšlenkové obrany a duchovního usebrání. Všem těm, kteří se nevzdali nepříteli ani mu nevzdávali poctu a kteří na Vás narazí, máte sloužit jako ukazatel cesty a naděje. Berte k tomu v pravém smyslu sílu z Pravdy, která Vám byla stále zprostředkovávána. Nyní ji však vědomě vezměte ke službě a nečekejte, až budete povoláni v lesku své ješitnosti.

Nyní nastal čas znovu obrátit neutrální sílu. Musíte ji temnu odejmout. Dbejte však na to, že nejde o to dosáhnout vítězství na Zemi; tu můžete na mnoha místech klidně přenechat temnu, protože stejně pomine. Vaše vítězství musí být jiného druhu. Odejměte temnu nejprve sílu a potom duše, které ještě mohou být zachráněny. Přijdou k Vám samy. Ve svém zoufalství Vás temno vyhledá a bude Vás chtít zatáhnout do boje, který nikdy nemůžete vyhrát, jakmile se do něj necháte vtáhnout. Nesnažte se proto ve svém smyslu chtít vykonat něco velikého tím, že budete pomáhat těm, kteří se již sami a dobrovolně oddělili od Světla a chtějí sílu už jen využívat pro sebe. Když vyhledávají Vaši blízkost, jen předstírají. Buďte bdělí a poznáte, kde je Vaše působení zapotřebí a kde přináší jen škodu.

Hleďte na duše, a ne na jejich těla, která musí často trpět, aby pomohla duchu k uvědomění.

Pouze tímto způsobem může být dnes na Zemi naplněn pojem milosrdenství.

* * * * *

Země se od posledního naplnění ze Světla před více než sedmdesáti lety neobrátila ke Světlu. Ti, kteří obdrželi Poselství, aby spolupůsobili, sice z největší části poznali Pravdu jako takovou, avšak ne souvislosti, do nichž byli a dosud jsou zapleteni také oni sami. K tomu bylo zapotřebí svobodného, nespoutaného citu. Bylo jejich povinností očistit jej od strusek pocitů a svévole. To však bylo splnilo jen velmi nemnohými.

Nyní se očistěte od strusek klamného pocitu a vševědoucího rozumu. Obojí Vás totiž dostalo pod svůj vliv. Neplývejte přitom svou silou v boji proti sobě samým. Takový boj by Vás rozptýlil a soustředil na nesprávné. Nic Vám nepomůže, dokud budete mnoho zbytečného považovat za své svobodné právo nebo dokonce za něco neškodného. Bude Vás to ovládat a v příhodnou chvíli z toho vytěží užitek. Získáte pocit, jako by to pak bylo součástí Vás samých. Musíte však poznat, že Vás chce ovládat něco cizího. Problémem není sklon nebo vnitřní popud, ať už ke sklonu k lítosti nebo k ješitnosti chtít vykonat něco velikého, nýbrž Váš postoj k tomu. Musí Vám to být nevítané. Nesmíte to uvnitř živit. Musí Vám to být obtížné. Tím to vyschne. Jakmile u sebe začnete temnu odnímat sílu, Váš cit naplní nyní uvolněný prostor Světlem.

Proto má být Zákon ještě jednou zopakován, neboť Vám pomáhá osvobodit Vaše cítění od strusek.

Čím méně se považujete za hodnotné, čím méně se cítíte povzneseni a čím méně se věříte, že jste nadřazení, tím více Vás bude síla prosvěcovat, což Vás učiní mocnými — nikoli Vás osobně, nýbrž Vaše působení.

S tím, jak budete stále silnější, bude se ve stejné míře zvětšovat i Vaše působení na celé světové dění. Potom budete bez dalšího schopni myšlenky tisíců lidí, které jsou Světlu cizí, nejen rozpoznávat, ale také je rozpouštět. Tak můžete vytvářet prostor pro světlé myšlenky. Budete však také schopni odrazit celé zástupy temných trabantů, ne proto, že byste proti nim bojovali — ne, nýbrž proto, že jim odejmete sílu. Miliony světlých bojovníků potom budou připraveny svrhnout je do hlubin temnoty.

Světlo je zde. Síla, která z něj vychází, je však člověkem stále ještě nesprávně vedena. Z tohoto důvodu se nemůže projevit a tím rozvinout celou svou moc. Vedlo by to k okamžitému roztržení planety. Může to probíhat pouze podle Zákona, a to znamená, že člověk musí tuto sílu přijmout, proměnit ji a vést dále. Ve stejné míře bude Světlo sestupovat do pozemského těla, které je k tomu určeno. Proto ono Volání k Efezu, které Vás tímto spisem nyní všechny zasahuje.

Jste vyzbrojeni k tomu, abyste vyslali své cítění jako kopí, a tím ještě působili na světové dění, nebo Vás vlašnost opředla skrze nasládle působící mír rozumové chytrosti, který Vám temno nabízí pod ochranou hrubé hmotnosti jako zásluhu za pokryteckou lidskost?

Neotřesitelná důvěra v »BOHA« je tím, čeho je Vám v hloubi Vašeho nitra zapotřebí ze všeho nejvíce!

Simon

19.–24. července 2017